

Voorstelling die kort duurt

Laatst moest ik mijzelf voorstellen aan een vrouw. Het was een vrouw met mooie ogen en mooie welvingen. Dat zag ik meteen. Dat komt doordat ik in mijn ooglen een merkwaardig soort bolling heb, waardoor ik welvingen bij vrouwen des te scherper opmerk. Ik vertelde haar mijn naam, maar niet volledig, anders zou het gesprek te lang worden. Ik vertelde haar van mijn werk op zaterdag en van mijn werk op dinsdag. De andere dagen werk ik ook, maar daarover vertel ik lang niet altijd. 't Is net hoe mijn pet staat. Staat 'ie, dan vertel ik. Valt 'ie, dan raap ik hem op, maar vertel ik minder. Ik veinsde een oorlogswond, maar die vrouw doorzag dadelijk dat dat van een pannetje hete melk was. Toen ze naar mijn hobby's vroeg, heb ik gejoekt, want ik zei dat ik haar graag als hobby wilde. Dat was gejoekt, want dat wilde ik niet. Zij wilde wel. Ze drukte de boezem die verborgen lag achter die welvingen uit haar blouse en vroeg me haar moedervlek te betasten. Ik stelde dat ik van nog een hobby wilde verhalen, namelijk het rubriceren van kanokaarten plus het in de mond houden van zoveel mogelijk rubber botten. Ze keek me aan alsof een kapper een schaar in mijn haar had achtergelaten. Intussen had ik haar boezem weer achter die welvingen gekregen. 't Is nogal gênant als je een boezem ter beoordeling krijgt aangeboden en er staan talloze mensen omheen te kijken die geen van allen beoordelingskundig of zelfs -bevoegd zijn. Die vrouw werd een stuk minder interessant en ik besloot mijn voorstelling te staken. Ik heb mijn jas gezocht en met mijn jas onder mijn linkerarm, ben ik de regen in gestapt. Toen ik thuis kwam, heb ik de lichten ontstoken en heb ik mijn nicht, met wie ik samenwoon, gevraagd het eten te koken. We hebben die avond spruitjes gegeten. Best lekker.

07-12-05

